

Sfântul Apostol, Întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan

Sfântul Arhidiacon Ștefan este prăznuit de Biserica Ortodoxă în fiecare an, în a treia zi de Crăciun, pe 27 decembrie. Acesta era de neam iudeu din seminția lui Avraam, originar din Tarsul Ciliciei ca și Sfântul Apostol Pavel, fiind unul dintre primii diaconi hirotoniți de Sfinții Apostoli pentru a sluji Biserica din Ierusalim. După Tradiție, el făcuse parte din numărul celor 70 de ucenici ai Mântuitorului.

Fiind plin de Duh Sfânt, el predica Sfânta Evanghelie cu mare zel și înflăcărare, si făcea minuni în popor. De aceea cuvântul Domnului se răspândea din ce în ce mai mult și numărul ucenicilor creștini creștea mereu în Ierusalim. În biserica primară, diaconii ajuatau pe preoți și episcopi la serviciul divin, predicau Evanghelia, împărțeau pâinea binecuvântată de episcopi sau preoți și Sfânta Împărtășanie poporului. Hirotonia celor șapte diaconi, printre care se afla si Sfântul Ștefan, s-a făcut prin alegerea lor de către toată comunitatea și apoi prin punerea mâinilor Apostolilor pe capetele lor. Fericitul Augustin spune despre acesta că „el este mai întâi între diaconi, după cum Petru între Apostoli”, Sfântul Ioan Gură de Aur afirmând același lucru.

În Faptele Apostolilor, Sfântul Evangelist Luca, îl caracterizează pe Sfântul Ștefan bărbat drept „plin de credință și de putere”, care făcea în popor mari și uluitoare minuni. În același timp propovăduia cu râvnă că Iisus Hristos este singurul Dumnezeu adevărat.

Datorită harului și înțelepciunii de care se învrednicise și a minunilor cu care își însoțea propovăduirea, a stârnit ura evreilor, care l-au adus la judecată în fața Sinedrului, acuzându-l că

După martirizarea Sfântului Ștefan, Faptele Apostolilor ne arată că Evanghelia începe să fie vestită peste tot. Apostolii încep să propovăduiască în lume, iar persecuția se extinde. Aceste fapte s-au întâmplat în jurul anului 36, la 6 ani după răstignirea, învierea și înălțarea Domnului Hristos.

Cu trecerea timpului, locul mormântului său a fost uitat. Trupul său a fost descoperit abia în anul 415, pe timpul împăratului bizantin Teodosie al 2-lea si al episcopului Ioan al Ierusalimului, (408-450), de către preotul Lucian în satul numit în documente Kafargmala (adică satul lui Gamaliel), nu departe de Ierusalim. Cu prilejul descoperirii cinstitelor sale moaște, s-a găsit scris deasupra mormântului său, în evreiește, numele Cheliel, care înseamnă coroană și corespunde numelui grecesc Στέφανος. hulește Legea și pe Moise. Sfântul Ștefan le-a arătat însă, cu dovezi din Scripturi, că Legea Veche s-a împlinit prin Hristos și că El este Mântuitorul cel așteptat și prezis de Profeți, muștrându-i totodată pentru împietrirea inimii și lipsa lor de credință. Această mărturisire i-a adus condamnarea la moarte, fiind scos din cetate și ucis cu pietre în afara orașului, probabil la nord de Poarta Damascului de azi, după obiceiul vechilor evrei, devenind astfel primul martir creștin și mărturisitor al lui Hristos. Fiind primul martir creștin, a deschis prin jertfa sa ușa cetelor de mucenici, care vor împodobi cerul și pământul cu exemplul dăruirii lor totale. Actul de mărturisire, jertfă și curaj îl face pe Sfântul Ștefan o pildă de curaj creștinesc.

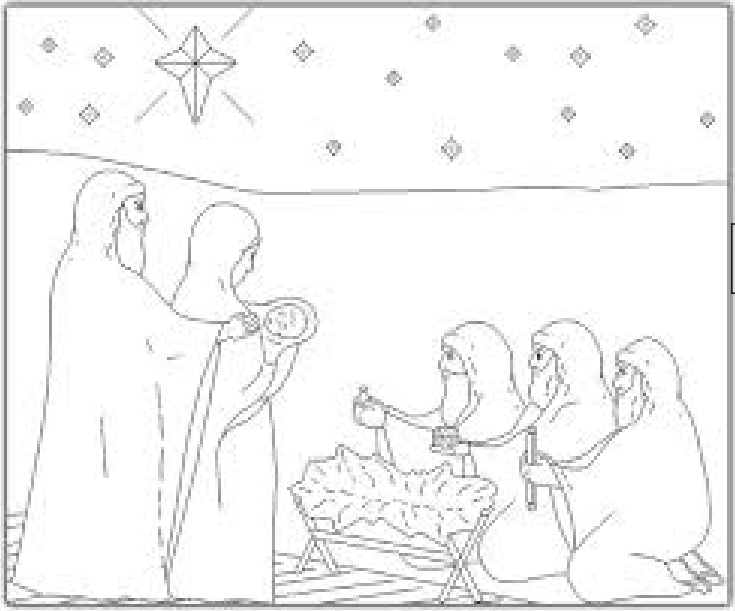

Soția împăratului Teodosie al 2-lea, binecredincioasa împărăteasă Evdochia, a pus să se ridice pe locul unde a fost înmormântat Sfântul Ștefan o biserică în care au fost puse cu mare cinste moaștele sale. Aceasta a fost finalizată într-o primă formă în 439, fiind apoi lărgită și resfințită în 460 și a devenit cea mai mare mănăstire dedicată Sfântului Ștefan în Orient în acea epocă, dar a fost distrusă de perși și arabi în secolul al VII-lea.

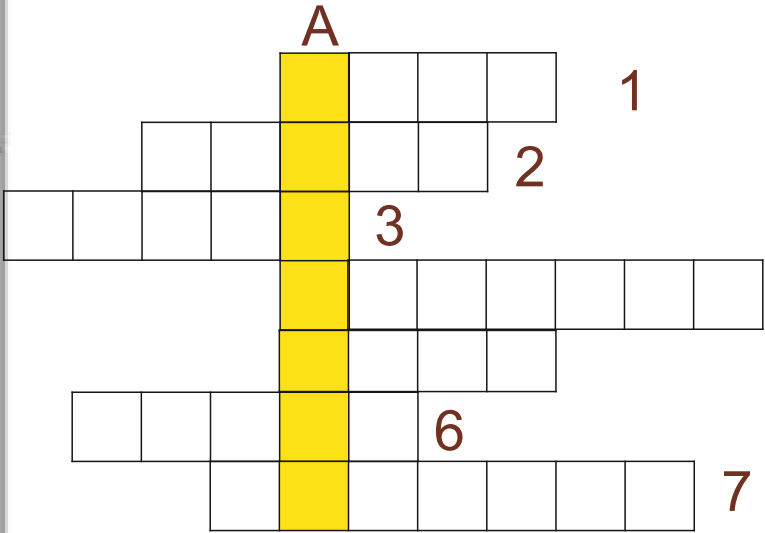
Din anul 560 moaștele sale se află în cripta bisericii „San Lorenzo fuori le Mura” din Roma împreună cu moaștele arhidiaconului roman Laurentius.

Teolog, Cezar PÎRVU

Rubrica dedicată copiilor

completați rebusul (aflați cuvântul marcat pe verticală A-B) colorați imaginea alăturată rebusului

- 1. Au adus ca daruri: aur, tămâie și smirnă.
- 2. Numele Maicii Domnului.
- 3. Anotimpul alb.
- 4. Bucuria Nașterii Domnului este vestită prin...
- 5. A poruncit să fie uciși toți pruncii de doi ani și mai mici.
- 6. Acolo S-a născut Mântuitorul Iisus Hristos.
- 7. Au vestit păstorilor Nașterea Domnului.

magii
Irod
îngerii
iarna
colinde
Maria
staul

Daruri sufletești

nr. 53 (Anul V)
decembrie 2023

BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII SFÂNTUL STELIAN - LUCACI -

Sprrijiniți lucrările de reparații la Biserica Sfântul Stelian-Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Programul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu și Dezlegări - ora 18:00

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian și Cateheză - ora 17:00

SÂMBĂTĂ

- Sfânta Liturghie - ora 9:00

- Slujba Parastasului - ora 10:30

- Vecernia - ora 17:00

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

Sprrijiniți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București

Paroh,
Preot Dr. Andrei Zaiet
telefon: 0727.190.714

facebook:Biserica Lucaci

Preot slujitor
Ioan Dobrescu
telefon: 0746.019.974

Praznicul Nașterii Domnului, prilej de rugăciune și meditație

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos este un moment unic pentru întrega creație. Noutatea pe care o aduce acest eveniment se reflectă din însăși înțelesul cuvântului „naștere”. O taină de nepătruns cu mintea, de neînțeles prin mijloace limitate. Tot ceea ce înțelegem din istoria creștinismului și a mântuirii oamenilor, în chip special, este chemarea plină de iubire pe care Dumnezeu ne-o adresează în fiecare etapă istorică. Cum să o adreseze altfel, dacă nu prin Biserică, prin Sfintele Taine, prin prezența Lui tainică în potirul nesecat al jertfei celei răsumpărătoare.

Ca să înțelegem taina Crăciunului, trebuie să avem credință în Dumnezeu. Să depășim limitele pe care le impun pregătirile trupului și să pătrundem în adâncul sufletului, unde să căutăm dacă Acest Prunc născut are loc în interiorul nostru. Nu cumva vedem că suntem atât de plini de noi înșine, încât Dumnezeu nu mai are loc? Se cade pentru un creștin să facă ordine în suflet, în viață și să caute sporirea în credință pentru a nu fi lipsit de darul Stăpânului nostru. Cel mai minunat dar pe care Dumnezeu ni-l oferă este venirea Lui în interiorul nostru. Dacă Îl primim cu bucurie, atunci avem șansa de a pătrunde în Împărăția pe care El o aduce în lume tainic, pentru ca noi să pătrundem în ea. Sunt firești și pregătirile pentru sărbători, pe care și înaintașii noștri le făceau. Poate de multe ori, cu mai puține bucate și daruri, chiar foarte mulți, lipsiți de cele mai importante mijloace materiale. Dar ce ne amintim din viața celor dinainte în raport cu apropierea Crăciunului? Unii au tendința să creadă că este vorba de anumite obiceiuri. Însă cel mai important lucru pe care îl făceau strămoșii noștri era acela că se spovedau și se împărtășeau cu Sfintele Taine. Postul era un exercițiu duhovnicesc, dar și o metodă de detoxifiere a orgnismului, pe care îl practicau cu strictețe chiar și copiii. Bucuria Nașterii Domnului era mai intensă. După așteptare, unii copii primeau daruri, alții nu, dar bucuria sărbătorii era prezentă în sufletele tuturor creștinilor. Curăția inimii era o grijă a strămoșilor noștri. Când ești curat în suflet, simți bucuria duhovnicească și harul lui Dumnezeu în chip autentic.

Pentru a-I face loc Mântuitorului în interiorul sufletelor noastre, trebuie să fim curați, să ne spovedim la duhovnicii noștri. Printre multele și diferitele pregătiri specifice sărbătorilor de iarnă, să nu uităm de cea mai importantă pregătire, aceea a întâlnirii cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Datoria creștinilor este să-i învețe pe copii ce semnifică Praznicul Crăciunului. Să ne ferim a ne rezuma doar la mesajul secular al acestei sărbători. Printre cele mai facile metode de transmitere a mesajului creștin celor mici, în preajma Crăciunului este să-i învățăm colindele cele mai simple.

Să evităm folosirea expresiilor: magia Crăciunului, farmecul sărbătorilor etc. Să creionăm într-o poveste mesajul creștin pe care Mântuitorul îl aduce în lume odată cu venirea Lui. Să le vorbim micilor creștini despre Mântuitorul Care a fost Copil. Cum S-a născut dintr-o Feioară Curată. Cum au călătorit ei de la Nazaret la Betleem. Nu au găsit loc de găzduire și au fost nevoiți să meargă într-un adăpost de animale. Să le vorbim despre acele animăluțe care L-au primit în mijlocul lor pe Mântuitorul, Care este Dumnezeu. De asemenea, să le vorbim despre cei trei magi de la Răsărit care au venit cu daruri la peștera din Betleem. Cum au urmărit o stea luminoasă din altă țară până în pământul lui Israel. De aici a apărut în viața primilor creștini obiceiul de a colinda în noaptea Crăciunului. Mai ales copiii erau cei ce *umblau cu colindul*.

Astăzi s-a pierdut acest obicei. Puțini copii mai merg să colinde prin sate sau prin orașe. Unii merg la bunici sau la anumite rude, alții doar la un vecin-doi. Ar trebui să le infuzăm copiilor dorința de a merge să cânte colinde la ușile creștinilor. S-ar simți bucuria Nașterii Domnului. S-ar mai scutura „ceața” care s-a lăsat pe spiritualitatea și tradițiile poporului român - creștin. Mulți oameni aruncă după sărbători alimente care se strică sau se învechesc. Oricât de mult belșug ar fi, dacă nu mai există aceste lucruri simple, dar pline de semnificații, ne pierdem identitatea.

În ultimii ani am fost invadați în media cu promovarea unor „filme de Crăciun”, după modulul american și european modern. Unii simt că a venit Crăciunul doar că se uită la televizor și văd elemente care amintes de iarnă. După sărbători apare din nou rutina și lipsa de sens a unor activități pe care omul le face aproape mecanic. Se uită sintagma „fii mai bun!” Crăciunul a trecut și efortul de a face bine sau de a gândi bine, dispare. Aici trebuie să lucrăm. La această stare să medităm. Să-L avem mereu în minte pe Hristos Care S-a făcut om și a trecut prin etapele vieții omenești, până la maturitate. Apoi că a binevestit Evanghelia și a vindecat neputințele și suferințele umane, a fost răstignit, a murit și a înviat. S-a înălăt la ceruri și L-a trimis pe Duhul Sfânt. Astfel s-a întemeiat Biserica, locul unde se adună creștinii care Îl mărturisesc pe Hristos și așteaptă cu încredere întoarcerea Lui, la finalul acestei lumi imperfecte.

Pentru ca lucrurile menționate mai sus să fie transmise mai ales pruncilor, trebuie de mici să fie împărtășiți în Biserică. Să știe că la un anumit moment, părintele din Biserică le oferă cu lingurița o hrană spirituală, ceva care le dă lumină în suflet, sănătate, putere de concentrare și mai ales, mântuire. Când încep să înțeleagă semnificația Împărtășaniei și le rămâne în suflete dorința de a veni pentru aceasta cât mai des, cu siguranță părinții vor fi fericiți, căci nu se vor droga, nu vor merge în chip exagerat la petreceri

și distracții. Pe toate le vor face păstrând respectul față de părinți și dragostea față de Dumnezeu. Vor veni cu frică de Dumnezeu la Biserică. Am mai spus și cu alte ocazii, că a-ți fi frică de Dumnezeu nu înseamnă să vezi în El un tiran. Frica de Dumnezeu este cea mai gîngășă stare pe care o poate avea un om credincios. Cei care și-au cunoscut părinții își amintesc faptul că pozele și neascultarea lor, notele mici la școală și altele specifice copilăriei și adolescenței, pricinuiau supărare. Părinții se întristau mult pentru lipsurile și insuccesul copiilor lor.

Nașterea Mântuitorului este un moment de aducere aminte. Toți oamenii au momente de meditație în preajma Crăciunului. Chiar și cei mai insensibili și cei mai puțin credinioși. Venirea la Biserică și căutarea unei vieți pe care o propune și o susține Biserica aduce beneficii în planul spiritual și chiar în cel material. Nu putem fae abstracție în planul creat de suflet în detrimentul trupului. Omul este o ființă cu structură dublă: trup și suflet.

Să încercăm să redescoperim bucuria Crăciunului și să lăsăm la o parte „magia” acestuia. Să încercăm să ne amintim de momentele din copilărie când posteam tot postul, iar după Liturghia din ziua Nașterii Domnului stăteam la masă și ne bucuram de sărbătoare. Nu trebuie să renunțăm la cele materiale, dar trebuie să le privim corect. Să ne raportăm cu discernământ la cele care vor pieri. Copiii rămân în gând cu cele pe care le primesc de la părinți. De aceea avem o responsabilitate uriașă în a crește niște oameni care să fie pregătiți pentru o viață creștină.

preot Andrei-Mihai ZAIET

Soborul Maicii Domnului – a doua zi de Crăciun

Biserica Ortodoxă sărbătorește în a doua zi de Crăciun, Soborul Maicii Domnului, aceasta fiind una din cele mai vechi sărbători închinate Fecioarei Maria care datează încă din sec. al V-lea. Cuvântul bisericesc "sobor" înseamnă "adunare de oameni" și mai semnifică două lucruri: întâi, cuvântul acesta este o chemare pentru noi cei credincioși, să ne adunăm în cinstea Maicii Domnului, aici pe pământ; dar, pe de altă parte, cuvântul "sobor" ne aduce aminte că Maica Domnului se află preaslăvită, fără de asemănare, în mijlocul tuturor Sfinților fericiți din ceruri și că, așa fiind, adunarea noastră de pe pământ din ziua aceasta este, de fapt, o împreună-prăznuire a noastră cu cetele tuturor Sfinților și Îngerilor din ceruri. Adunarea cea cerească, adică, se unește cu adunarea pământească la cinstirea Maicii Domnului. Și, este drept să fie așa, după ce am prăznuit ieri Taina în care Maica Domnului este aceea care unește pe veci toată omenirea cu Dumnezeu, născând ca mamă pe Domnul Hristos, adică pe Dumnezeu cel întrupat și ascuns într-un prunc de om. Este ca și când Maica Domnului, privind mai întâi la Domnul Iisus și apoi la noi toți, cei credincioși, "frați mai mici" ai Domnului, ar spune către Tatăl ceresc, cuvântul acesta de fericită și adâncă mulțumire, de la Apostolul din ajunul Crăciunului; "Iată, Doamne, eu și toți pruncii pe care mi l-ai dat, fii binecuvântat în veci!" Așadar, acești prunci suntem noi, cei care iubim Biserica. Dar, să vedem, ce înseamnă să iubim Biserica lui Hristos. Privind biserica, atât din afară, cât și dinăuntru ei simțim că ne aflăm într-un loc cu totul sfânt; aceasta o mărturisim prin cuvintele din Ceaslov: „În biserica slavei Tale stând, în cer a sta ni se pare”. Iar Sfinții Părinți ne îndeamnă să ne amintim mereu că biserica este cerul pe pământ, este rai, casa lui Dumnezeu și se cuvine a le face pe toate nu oricum, ci în rânduială.

O mărturie despre ce înseamnă a iubi Biserica și cum trebuie să ne comportăm în acest sfânt lăcaș al lui Dumnezeu se află consemnată și în Patericul Sfântului Munte și merită a o aminti: „Într-o zi, la privegherea de după pacevernită, un binecuvântat monah pe nume său Iliodor a văzut-o pe Maica Domnului tămâind biserica (este vorba de Mănăstirea Sfânta Lavră din Sfântul Munte Athos). Preasfânta mergea la stranele unde nu stătea nimeni și tămâia, în timp ce în dreptul stranelor în care se aflau monahi nu tămâia. Lucrul aceasta i-a stârnit curiozitatea părintelui Iliodor și, cu lacrimi în ochi, a rugat-o pe Maica Domnului să-i dezlege nelămurirea.

atâtă bogăție, numai să vrea omul să o primească. Vedem și simțim cu toții că starea lumii s-a înrăutățit, iar încercările și ispitele sunt din ce în ce mai multe. Astăzi, poate mai mult ca oricând, sufletul are nevoie de hrană duhovnicească. Iar această hrană duhovnicească ne-o dau sfintele slujbe din Biserică, dar și rugăciunea din cămăruța noastră, când suntem noi singuri cu Dumnezeu. Dar, pentru a avea folos de la sfintele slujbe, trebuie să ne pregătim. Și cum să facem aceasta? De fiecare dată să mai omorâm o patimă, să mai tăiem un cuget necurat, să ne împotrivim duhurilor răutății. Căci aceasta este lupta bineplăcută lui Dumnezeu pentru care omul primește cunună. Așadar, să nu fim fără de rânduială în convorbirea cu Dumnezeu și să ne pregătim. Astăzi, cât încă Domnul ne-a mai dat timp de pocăință, să ne adunăm spre a cinsti pe Maica Domnului, imediat după Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos. Dar nu numai în această zi, ci în toate zilele se cuvine a o cinsti pe Maica Domnului ca să ne învrednicim și noi să ajungem la ușa Raiului și acolo să strigăm la Maica Domnului: «Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu» și Măicuța Domnului, cu rugăciunile ei, ne va deschide ușa să intrăm în Rai, că ea ne ajută tuturor la mântuire. Așa spunea Părintele Paisie Olaru, încredințat fiind lăuntric de grabnicul ajutor al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Denisa BĂRBULESCU

Sfântul Ignatie Teoforul

Sfântul Ignatie (†107) a trăit pe vremea împăratului Traian (98-117) și a fost ucenic al Sfântului Ioan Evanghelistul. A fost rânduit episcop în Antiohia Siriei, cetate unde ucenicii Domnului s-au numit pentru prima dată *creștini*. Tradiția Bisericii spune că el ar fi fost copilul acela pe care Domnul Iisus Hristos l-a luat în brațe și a zis ucenicilor Săi: „Adevărat zic vouă: De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în Împărăția cerurilor. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în Împărăția cerurilor. Și cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește” (Matei 18, 3-5). Când împăratul Traian a trecut prin Antiohia (mergând la război împotriva parților), Sfântul Ignatie a fost prins și pentru că a mărturisit cu mult curaj credința sa în Mântuitorul Iisus Hristos, a fost chinuit în multe chipuri. Arătându-se mai tare decât chinurile a fost trimis la Roma, legat și păzit de 10 ostași. Pe drum, a întârit în dreapta credință Bisericile prin care trecea și îi ieșeau înainte creștini de pretutindenii, ca să îi arate dragostea și prețuirea lor, precum se vede din cele șapte „Epistole” ce ne-au rămas de la el. În Roma a fost aruncat în arenă și a fost sfășiat de lei, rămânând din trupul său numai oasele cele mari. Pe acelea creștinii le-au luat și le-au dus în Antiohia. Pentru marea lui dragoste pentru Hristos i s-a spus „Teoforul”, adică „purătorul de Dumnezeu”. Pe vremea lui Heraclie, împăratul Bizanțului, căzând Antiohia în mâinile arabilor, moaștele Sfântului Ignatie Teoforul au fost duse la Roma și se află acolo, în biserica Sfântului Clement.

Ana Chirciu